

רוק' בפעולה אחת ליום שתיים ללילה

ביקרו אותי כאן חברי הפרלמנט והפרלמנט של ראשון לציון, וכו אמנון נהמיאס, יגאל בקר ואחרים. רצו להתחתן אותי על הצוואה. יש גירסאות רבות על הצוואה שלי? הנה... הנה... מהמפלגה (הליברלית) ביקרה שרה

(דורון). היא נראים. היה גם בני שליטא, חברי הכנסת שליטא יצחק מודעי צילצל. אברהם שרירי עזבו, הוא חרא; גם פנחס גולדשטיין לא בא. כשיצטרכו קולות במרכז — אהו, איך שהם ירצו אחרי? זה היה צריך להיות כאן היום, נו, גירעון פת. הוא עוד לא בא. הוא יבוא. אלי קולס? לא השמיע קול. קיבלתי מיכתב מיצחק רבין, תקראו לי את המכתב. (מאזין לשלוש-ארבע שורות הרשמיות, המאשרות קבלת מיכתב) זה מתחיל ב"רוק היקר" הוא חתם בעצמו. מה עם החתיכות? ליאורה באה הנה כל יום. הביאה לי עוף. אנה היתה פה? מה עם רותי? היא לא בארץ? לא יכול להיות שהיא יודעת. אילו היתה יודעת — היתה מגיעה הנה בריצה. מה עם אלה? מה זה "איך תשובה"? משהו חייב להיות שם בבית! אילנה יודעת מזה? לא היה לה עם מי לבוא לבקר אותי? לא יכלה לקחת מונית? שתלך לעזאזל! (עוד ביטור יים, שישנו את צבעו של הנייר.) יונה לחוביני? מה לי ולה? נו, כאמת! מירה נו? היא לא בארץ. לא בארץ. מלכה רוזנשטיין? עזבו! מה לי ולאלה?

מישהו הודיע כבר לתמי מהבוטיק? משהו טילפן זאת, נו — לעופרה? שכחתי את שם החברה שבה היא עובדת. תגיד שם של חתיכה — ואני אספר לך מאין היא באה, הכל. מכל החתיכות דווקא השכנים מצאו אותי. נו טוב. באוקטובר אני נוסע לחופץ-לארץ, מצפצץ על כולם.

"אז איפה הן, הבחורות ההן?"

גם שבץ או שטףירם במוח אינם יכולים לפולקלור, וזאת (רוק') מאירוביץ הוא פיסת-פולקלור בהיסטוריה הקצרה של ארץ-ישראל החדשה.

שמו של רוק, המצרף לעצמו את התואר המחייב בנו של מנשה מאירוביץ, אחרון הבילויים יעלה בכל מישחק אסוציאטיבי את המושגים הבאים: הפרלמנט של ראשון, המפלגה הליברלית, חתיכות, חוסר-גיל, צחוקים, קללות עסיסיות בקולירקולות, כסף, צוואה, אגרות של צוואה — קרויו לא מוסי.

קשה לתמצת את הסיפור על דוק מאירוביץ בכמה נקודות עובדתיות. קשה להתמודד עם שלל הגירסות, האגדות והתמיות הסובבות אותו. יש האומרים — רווק מושבע, ויש המעידים על נישואין חפוזים ומיסתוריים. יש הקובעים בניסוחן שהוא רק חצה את שנות ה-70 שלו, ויש המפליגים כמה שנים טובות קדימה. יש המעדיכים אותו כעשיר מופלג ובעל-ינכסים, ויש הטוענים כביטחה שאת כל הונו העביר זה מכבר לעיריית ראשון לציון, וכך פטר עצמו מבעיות מסיבהכנסת. וכשיש סיפורים כה משעשעים ורבגוניים, מדוע קלקלם בחיפוש אחר העובדות? ביחוד כשהעובדות אינן בראש מעייניו של מאירוביץ.

בכל זאת, גם אגדה ישנה נושנה נשברת, או לפחות חורקת — עובדה. משנפקד גופו העגלגל והמעונב (עניבות תוצרת-חוץ) של מאירוביץ ממקומות הבילוי והחיים הטובים בשבוע שעבר, הסתבר שהוא לקה באירוע מוחי, ונותר לפי שעה משותק בחצי השמאלי של גופו. קשה היה לזהות את מאירוביץ בביתן 37 שבבית-החולים "אסף הרופא". כמעט בלתי-ניתן היה לזהות באיש הקשיש, ששכב בין שמונה חולים סובלים ומתייסרים. מכונס בעצמו, מהורה, את הרמות הצוירת, העליזה, הוולגריית-מעט לטעמים מסויימים.

משיזיה אותי ואת חברתי — השתנו פניו, והוא פרץ בצחלה המוכרת. הממאזת שקיבל מהעורבים ושכנס מעט השיני לו את מאור-פניו — אתה עושה לך חיים! איזה חולה! אתה סתם מתחזה! שוכב לו, כולם מפנקים אותו, שתי בלונדיות לציוד... יש להצדיק מוניטין, לשלל הבלונדיות, נושאות תאריהויפי הזוהרות והמנייה, שנקשרו בהמוניהן לשמו ותמונתו בעבר, לא היה במקום זכר, גם לא גרגיר. מאירוביץ התעשת למראנו וניסה לצדול כהרגלו, אולם דיבורו לא היה בהיר. בכליאות חזרו הדיבורים המוכרים ב"אולימפיא" ובשאר מוקדי-הבילוי הקבועים שלו: "איזה קטעים!" וגיחוחים רמיס-ביישניים למישמע הצדוהר של בן-יעירו, נתמאס — רד כבר מהמיטה! מה זה, אתה לא יכול? הכנתי לך בבית הפתעה — מסאג'סטית!"

מתחת למסך הצחוקים, נשמע מאירוביץ, בודד, נפחד: לאן רוצים להעביר אותו? מה מתכוננים לעשות כוז מה טוב עבורו? הפדנטיות וההופעה טיפוטפ כבר אינן בראש סולם-עדיפותיו. כשמכניס-יפיומה מרושלים, מדים של בת-חולים, עוטפים את גופו, התלונן על שלא הביאו לו פינסק מבקרים, "שיחתמה" הוא נראה מודאג, לארס אחר בגיליו היו רואגים וראי אשתו, ילדיו או נכדיו.

כשיצאתי משם, נזכרתי משום-מה בפוקה הירש המנוח — נער-זוהר קשיש, נכדו של מאירוביץ ומתחרהו על פיסת הבילויים והחיים הטובים. הירש היה בודד בערוב ימיו.

מישפחה ועוננו

(המשך מעמוד 35)

היו חורים לארץ לולא מעצרו של מוטי. יש להניח שגם מוטי לא היה מוצא עצמו בארץ, לולא החליט לפריס מה שפירסם.

מבין עשרת בני מישפחה ועוננו הלכו שתי אחיות לכיוון החרדי. שולמית ואביבה, שתיהן נשלחו לפנימיה חרדית בבני-ברק. הן מצאו בעיר זו חתנים שהם בחורי-ישיבה. הן מתגוררות שם כיום, שתיהן בשכנים ובשמלות ארוכות שרוולים. מגיעות מדי פעם לביקורי-שבת אצל ההורים, אין הן צופות בטלוויזיה. גם כשהיו עדיין נערות ותלמידות בית-ספר, והיו באות לחופשות שבת בבית-ההורים, לא היו צופות בטלוויזיה. גם לא בימי חול, את הסיפורים על אחיהן העצור הן קוראות בעיתונים חרדיים כשרים.

אחד האחים אמר השבוע, שהוא חושב שהאוניברסיטה שינתה את חייהם ואת ראיית עולמם של מוטי ושל מאיר.

מוטי התפרסם כאשר גילה לסאנדיי-טיימס את סודות האטום של מדינת-ישראל. לפני שבועיים עלה גם שמו של מאיר לעמודים הראשונים של העיתונות העולמית, אשר פירסם את דרך הטיפוח והבאתו לארץ של אחיו הנאשם.

במישפחה ועוננו רואים דימיון רב בין שני האחים. יש כהם החושבים שמאיר עשה דבר נכון כאשר סיפר לעולם על הטיפוח של אחיו. שהרי אם לא הוא, מי היה מוציא את הסיפור החוצה? מאיר, כך אומרים במישפחה, ממילא לא חשב לחזור ארצה, אז מוטב שעה מה שעשה.

"אני מחזיק מעמד"

ב ינתיים הוא ממשיך לקדם את עניינו של מוטי ואת עניין האטום באירופה. הוא הפך במהרה לאישיות מבוקשת בכינוסים שונים המתקיימים בעולם בנושא האטום והחימוש הגרעיני.

ב ינתיים הוצא בארץ צרימער נגד מאיר. הוא יופעל רק אם ישנו מאיר לישראל.

מאיר הסביר, במקום שהותו באנג'יה, כי בשלב זה אינו מתכוון לחזור לישראל, ואם תסרב השגרירות הישראלית באנגליה להאריך את רכוננו, יבקש שם מעמד של פליט מדיני.

מקורות מישפחתיים בכירים בארץ העירו השבוע, כי יתכן שצרימער נגד מאיר ועוננו נועד רק כדי למנוע ממנו להיות נוכח בארץ, בזמן המישפט של אחיו.

מוטי יושב בכלא, שאת מיקומו אסור לפרסם. הוא כלוא בתא קטן, שהארז בו דולק 24 שעות ביממה. מעל ראשו מוצבת מצלמת טלוויזיה העוקבת אחרי כל מעשיו כמעגל-סגור. הוא מורשה לקרוא ספרים, מקבל עיתונים באופן סדיר, מותר לו לכתוב מיכתבים. כל חומר היוצא ממנו והמועבר אליו עובר צנזורה קפדנית ודקדנית. מילים או מישפטים מצונזרים מיכתבים שלמים על כל תוכנם. כדי לעקוב אחרי המיכתבים נוהג מוטי למספר את כולם.

לננייה-מישפחה מותר לבקר אותו פעם בשבועיים, למשך שעה. המבקר רים המורשים, רק בני המישפחה הקרובה, עוברים חיפוש דקדקני עם היכנסם לכלא. אסור להם להביא לאחיהם שום דבר בעת הביקור. גם לא מאכלים מהבית.

התנאים שבהם הוא מוחזק שונים לחלוטין מן התנאים להם זוכים עצירים אחרים לפני מישפט.

בעת הביקור, הנערך משני צידיה של רשת-ברזל צופה, נוכחים בחור לפחות עוד שלושה אנשים העוקבים אחרי השיחה המתנהלת בין מוטי לבני-מישפחתו. באופן קבוע יושב שם מנהל הכלא שבו הוא מוחזק, איש-ביטחון של הכלא ואיש שירות-הביטחון-הכללי.

במהלך חודשי שהותו בכלא הגיש ועוננו בקשות רבות לבית-המישפט, ביניהן כמה עתירות לבית-המישפט

מישפחה ועוננו ליד פסל אלכסנדר ז'יד. אני אצא מפה כמו שנכנסתי

להשמדה של מאות אלפי אנשים כשי ניייה אחת... האם אפשר להחזיק ולא להודות בהחוקתה? רעתי שיש להסל את הנשק בכל המדינות בעולם. אסור להסתכן באחוקתו. יום אחד תהיה טעות ותפרוץ מילחמת עולם שלישית... צריך להביא את הרבך למודעות של הציבור ככל מדינה בה יש סכנה של קיומו. אסור לרמות את האזרחים ואת העולם... ואני עשיתי מעשה טוב וחיובי בכיוון הזה."

במיכתב אחר כותב ועוננו: "חלפו תישעה חודשים מאז (מילה מחוקה) אותי... עדיין בתנאי צינוק, תנאים קשים שהשב"כ החליט עליהם, לא שופט ולא בית-הסוהר. אף אסיר לא נמצא בתנאים כאלה. כיבוד מוחלט. רק מיספר סוהרים מותר להם להביא לי אוכל שלוש פעמים ביום. ופגישה עם האחים פעם בשבועיים לשעה... צריך להיות אדם חזק ומאמין במה ש' הוא עשה כדי לא להישבר ולא להתייאש, ולומר להם בפרצוף כי לא יצליחו לשבור אותי ושאני אצא מפה כמו שנכנסתי, חזק ומאמין בדיעותיי... עשו ממני הבוגד הכי גדול. למרות שמאשימים אותי בהעברת סודות האטום שלהם לעיתון. לכאורה זה ברור שהכוונה היא לפרסם ולא למסור לאוייב. מכיוון שאני הייתי בחו"ל, והייתי יום אחר במוסקווה והיה לי כל

העליון, רוב החומר הנדון הוא חסוי וסודי. עתירה אחת נוגעת לתנאי מעצרו. באחרת הוא מבקש שיתירו לו להיפגש עם חברתו ג'ודי זימט. זימט ביקרה בארץ, אך משלא הירשו לה לבקר את מוטי, עזבה את הארץ והכתיחה לחזור מייד כשינתן האישור. בינתיים נמצאת זימט בארצות-הברית ומנסה, כמיטב יכולתה, לפעול לקידום הנושא שאותו העלה מוטי. היא נמצאת בקשר תמידי עם המישפחה בארץ.

מוטי נמצא עם עצמו 24 שעות ביממה. לאיש מן האסירים האחרים הכלואים באותו בית-סוהר אסור לדבר איתו או לראותו. את האוכל הוא מקבל כתאו והוא מתלונן כמיכתביו רבות על טיבו של האוכל.

לפי המיכתבים שהוא כותב לאשר אחיו, המגיעים כתדירות ממוצעת של אחת לשבוע, הוא מנסה לשמור על שפיותו, מנסה ללמוד את החומר ולהתכונן לקראת המישפט שייפתח בשבוע הבא. מנסה להחזיק מעמד בתנאים פסיכולוגיים קשים ביותר. מישפט "אני מחזיק מעמד" חוזר במיכתביו פעמים רבות בצורות שונות. לעיתים הוא נשמע כמו אדם המנסה לשכנע את עצמו, מנסה בכוח לשמור על עצמו בבדידות נוראה, מנסה, אולי, לתת כוח גם למישפחתו, שהיא הקשר

"המאסר בארץ וכל התקופה הזאת רק חיזקה אותי ואני נעשיתי יותר נחוש בדיעותי בכל הנושאים"

המאסר בארץ וכל התקופה הזאת רק חיזקה אותי ואני נעשיתי יותר נחוש בדיעותי בכל הנושאים"

המאסר בארץ וכל התקופה הזאת רק חיזקה אותי ואני נעשיתי יותר נחוש בדיעותי בכל הנושאים"

הזמן והאפשרויות לעשות מה שאני רוצה. אבל אני בחרתי בעיתון. ואני לא קיבלתי כסף, ואין שום כסף בכל העניין הזה, כך שאני לא פוחד מהמישפט. המישפט הזה הוא ייחפך למישפט של ממשלת-ישראל. מישפט שלהם על מה שהם עושים (מילה מחוקה). אני מאשים אותם, ואם הם צורקים הם יצטרכו להוכיח את זה במישפט... כל שפירסמו עליי והרליפו לעיתונים, הכל בא מאנשי השב"כ כדי להשפיל אותי, כדי שאני לא אוכל להרשים ראש, אבל לא הצליחו..."

היחירי שלו לעולם שמחוז לסורגים. "המאסר בארץ וכל התקופה הזאת רק חיזקה אותי ואני נעשיתי יותר נחוש בדיעותי בכל הנושאים..." כותב מוטי באחד המיכתבים מאמצע חודש יולי. "הם לא הצליחו לשבור אותי ולא הצליחו לשנות את דעתי, למרות כל מסעי-ההשמצה שנוהל נגדי בעיתור-נות... אני אחזיק מעמד, אני חייב להלחם מעמד, להראות להם שהם אפסים. ולהראות עד כמה המנהיגים והגורמים האלה אין לסמוך עליהם ואין להיכנס לכוז שבידיהם."

ואני מתנגד לנשק גרעיני? מכוון שנישק גרעיני — ולא חשוב היכן הוא קיים, בארץ או בכל מדינה — מי שמחזיק בנשק גרעיני מחזיק בו ומייצר אותו בשביל להשתמש בו. מחזיק בו למיקרה שהמדינה תצטרך להשתמש בו ולהפעיל לאותו... זה נשק שהוא מעל ומעבר לתפיסתו של הבן-אדם. נשק שאסור לבן-אדם להשיג תמש בו. זאת פצצה העלולה לגרום

ובמיכתב אחר: "אני מחזיק מעמד. ממשיך לקרוא ולשמע מוסיקה. מבלה 24 שעות כתא, לא יוצא. 24 שעות האור דולק. עוד דבר להקשות. חלפו תישעה חודשים ואני מתקרב לשיחרור".

מישפחה ועוננו, עשרה אחים ואחיות, לולא מעשיו של מוטי היו ממשכים לחיות את חייהם בשקט, מחוץ לכותרות.